

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 12.470 van 11 juni 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 april 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANPRAET, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. **De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:**
 - 1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 19 oktober 2000 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 20 oktober 2000.
 2. Op 20 augustus 2001 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, dewelke bevestigd werd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 2 september 2003. Verzoekers vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring tegen deze bevestigende beslissing van weigering van verblijf werden op 19 april 2007 verworpen door de Raad van State.
 3. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en heeft op 27 augustus 2007 een verzoek ingediend tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 4 september 2007 werd het dossier van verzoeker door de Dienst vreemdelingenzaken

overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 oktober 2007.

4. Op 6 maart 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 maart 2008 aangetekend verzonden. Dit is de bestreden beslissing.

2. Ten gronde.

1. In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij op 27 augustus 2007 een verzoek indiende tot het bekomen van subsidiaire bescherming omwille van het bestaan van een vrees voor vervolging/reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Verzoeker stelt dat hij in geval van terugkeer naar Iran dreigt onmenselijk of vernederend behandeld te worden. Verzoeker baseert zijn vrees voor vervolging/reëel risico op ernstige schade op zijn bekering tot het Christendom enerzijds en zijn lidmaatschap van Pars Organisation en zijn activiteiten voor deze beweging anderzijds.
2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen elementen heeft aangebracht die de bedrieglijkheid vastgesteld in zijn eerste asielaanvraag weerleggen, (ii) zijn ingeroepen vrees voor de doodstraf omwille van zijn bekering van de Islam naar een andere godsdienst niet overeenstemt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat niet kan gesproken worden van een actief vervolgingsbeleid voor bekeerlingen die hun bekering in de privé-sfeer belijden, (iii) hij ook niet aantoonde een overtuigd christen te zijn in België en zijn kennis van de Bijbel eerder beperkt is en (iv) een reëel risico bij terugkeer naar Iran alleen bestaat voor leidende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden en verzoeker duidelijk niet tot deze groep behoort zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat hij het risico loopt geviséerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van deelname aan acties in het buitenland.
3. Verzoeker is het niet eens met de conclusie van de bestreden beslissing dat onvoldoende wordt aangetoond dat hij een overtuigd christen is. Verzoeker meent dat het tegendeel bewezen is doordat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat hij elke zondagmorgen samenkomt om zijn geloof te belijden, doordat evenmin wordt betwist dat hij een bijbelcursus volgt en omdat hij op enkele vragen omtrent elementaire gegevens van het Christendom pertinent wist te antwoorden. Verzoeker argumenteert verder dat het feit dat hij in Iran geen vieringen bijwoonde de logica zelf is aangezien juist daardoor vervolging zou dreigen. Verder beroept verzoeker zich op de chronologie van de vragen tijdens zijn gehoor om zijn fout antwoord op de vraag wie de 'vader van Christus' is te verklaren. Verzoeker besluit dan ook dat uit het proces-verbaal van verhoor blijkt dat hij wel degelijk over een gedegen elementaire kennis beschikt van het christelijk geloof.
4. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in hoofdzaak beperkt tot het bekritisieren van de bevindingen van de Commissaris-generaal en het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen. Verzoeker verbindt hieraan een andere conclusie dan de Commissaris-generaal doch hij brengt geen overtuigende argumenten aan die de vaststellingen van de bestreden beslissing, dewelke steun vinden in het administratief dossier, weerleggen of te ontcrachten. Zo kon de Commissaris-generaal, mede gelet op verzoekers beweringen dat hij zich in 1992 zou hebben laten dopen (administratief

dossier, stuk 3, p. 3), dat hij wekelijks bijeenkomsten bijwoont en een bijbelcursus volgt, terecht concluderen dat verzoekers kennis van de Bijbel eerder beperkt was. Verzoeker legde immers foutieve verklaringen af over de boeken van de Bijbel, kon met moeite de evangeliën opnoemen, maakte fouten over de verschijning van God aan Mozes en over de vader van Jezus en hij kon een door hem geciteerd verhaal niet juist situeren in de Bijbel en noemde het verkeerdelijk een parabel.

Hoe dan ook, zo de Raad niet twijfelt aan verzoekers interesse voor het Christendom en het mogelijk is dat hij zich bekeerde, merkt de Raad op dat uit zijn verklaringen geenszins blijkt dat hij zijn godsdienst belijdt op een manier die de aandacht van de Iraanse autoriteiten zou kunnen trekken en als gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitisch regime zou kunnen aanzien worden, zoals terecht in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Verzoeker verklaart immers in Iran geen andere christenen te kennen en geen vieringen te hebben bijgewoond. Verder stelde verzoeker wel met moslims te discussiëren maar niet met de bedoeling om hen te bekeren (administratief dossier, stuk 3, p. 20-21).

5. In zoverre verzoeker de doodstraf vreest omwille van zijn bekering tot het Christendom, wijst de Raad erop dat het een feit van algemene bekendheid is dat "Mortad", de Perzische term voor apostasie of geloofsverzaking, weliswaar door de Sharia bestempeld wordt als de ultieme zonde, doch er geen wetsartikel bestaat in het Iraanse Wetboek van Strafrecht dat apostasie bestraft zodat een rechter geen straf kan uitspreken omwille van apostasie omdat hij enkel iemand kan bestraffen op basis van een wetsartikel. Bovendien wordt de kans dat men problemen krijgt met de Iraanse autoriteiten voor een groot deel bepaald door de mate waarin de betrokkenen met hun bekering in de openbaarheid treden en of zij al dan niet actief aan bekeringen doen. Zolang zij hun geloof in de privé-sfeer belijden en men er niet te veel mee naar buiten komt, treden de autoriteiten niet op tegen bekeerlingen. Deze laatste overwegingen worden overigens ondersteund door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd (CEDOCA-antwoorddocument IR2007-054w van 14 augustus 2007), waarin de Raad verder leest dat "de toestand van kerken die aan bekeringen doen (...) sinds de ambtsaanvaarding van Mahmud Ahmedinejad verslechterd (is). (...) De situatie van christenen (...) duidelijk verslechterd (is), christenen zouden met een toename van discriminatie en pesterijen worden geconfronteerd." en dat "volgens het jaarrapport van de US Commission on Internal Religious Freedom (...) de Iraanse regering sinds augustus 2005 haar campagne tegen niet-islamitische religieuze minderheden (heeft) opgevoerd." Ook in dit geciteerd jaarrapport gaat het hoofdzakelijk om de "nieuwe kerken", hun bekeringsactiviteiten en de druk op de christelijke huiskerken. Volgens hetzelfde antwoorddocument van CEDOCA blijkt echter ook dat "gewone bekeerlingen (...) dus vooralsnog maatschappelijk normaal (kunnen) functioneren" en dat zij "wel dienen te rekenen met pesterijen en discriminatie, ook al zijn die niet systematisch". Verzoeker verwijst op zijn beurt naar een resolutie van de Verenigde Naties waarin Iran wordt veroordeeld omwille van de willekeurige vervolging van godsdienstig andersdenkenden, naar documenten van de Nederlandse regering waarin beslist wordt dat Iraanse bekeerde moslims niet kunnen teruggestuurd worden naar Iran omdat het feitelijk strafbaar is zich te bekeren tot het Christendom, naar een ranglijst over de Christenvervolging waarop Iran op de derde plaats staat, naar getuigenissen over het reële risico voor bekeerde christenen om tot de doodstraf te worden veroordeeld en naar het Country of Origin Information Report Iran van 4 mei 2007. Daargelaten het feit dat een aantal van de aangehaalde rapporten reeds door de Commissaris-generaal werden beoordeeld en hiermee dus rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat dergelijke loutere verwijzing naar algemene rapporten - zonder dat de betrokken documenten aan het verzoekschrift werden gevoegd hoewel er wel een inventaris der

stukken werd opgemaakt - niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging/reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Verzoeker brengt derhalve geen concrete elementen aan die de informatie waarop de Commissaris-generaal zich baseert weerleggen. Zo aldus aan de hand van hoger genoemd CEDOCA-document, dat overigens van recentere datum is dan de door verzoeker aangehaalde rapporten, wordt aangenomen dat bekeerde moslims (en in het buitenland bekeerde moslims) in Iran in bepaalde situaties het voorwerp kunnen zijn van discriminatoire behandeling en pesterijen oordeelt de Raad dat de situatie van christenen in het algemeen, en van tot het christendom bekeerde moslims in het bijzonder, niet dermate zorgwekkend is dat de hoedanigheid van christen/bekeerde moslim op zich het bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. In casu blijkt uit verzoekers verklaringen dat niets erop wijst dat hij aan missionering zou doen en dat hij zijn geloof niet in de beslotenheid van het privé-leven zou kunnen beleven, zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Iran problemen zou ondervinden met de Iraanse autoriteiten omwille van zijn beweerde bekering. Voor zover verzoeker er op wijst dat het risico op vervolging omwille van zijn bekering des te meer geldt aangezien hij zich tijdens manifestaties in België openlijk heeft verzet tegen het heersende regime in Iran, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de Iraanse instanties ervan uitgaan dat vele Iraanse asielzoekers oppositieactiviteiten ontwikkelen om een motief na de vlucht te kunnen staven en een reëel risico bij een terugkeer naar Iran alleen bestaat voor leidende figuren van oppositiegroepen die ook met name in de openbaarheid treden en verzoeker duidelijk niet tot deze groep behoort. Hiervoor wordt verder verwezen naar hetgeen volgt.

6. Inzake verzoekers politieke activiteiten in België als actief lid van Pars Organisation, merkt de Raad op dat indien verzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de geloofwaardigheid van de aanvraag moeten beoordelen. De verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang zijn. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in het geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden. (UNHCR, "Note on réfugié sur place claims", februari 2004).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd (Cedoca-antwoorddocument IR2007-011w) blijkt het volgende: *"De Iraanse instanties gaan er van uit dat vele Iraanse asielzoekers oppositieactiviteiten ontwikkelen om een motief na de vlucht te kunnen staven. Meestal gaat het bij deze activiteiten om steunactiviteiten aan kleine groeperingen en het deelnemen aan betogingen. De meeste groeperingen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de USA en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet wel van worden uitgegaan dat Iraanse instanties de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in de gaten houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er volgens de geconsulteerde bronnen alleen voor leidende figuren van oppositiegroepen die ook met name in de openbaarheid treden. Actievoerders en gewone deelnemers aan oppositionele*

activiteiten en protestacties tegen het Iraanse regime in België worden bij een eventuele terugkeer hoogstwaarschijnlijk enkel ondervraagd op de luchthaven en naderhand vrijgelaten.(...)”

Zoals uitvoerig uiteengezet in de bestreden beslissing bleven verzoekers activiteiten beperkt tot het verspreiden van propaganda, van speeches van de leider van Pars en van het maandblad van de organisatie. Verder deed verzoeker geregeld mee aan verschillende manifestaties maar hij heeft deze nooit zelf mee georganiseerd en zijn betrokkenheid ging nooit verder dan het meehelpen aan de security, hetgeen hij vooral deed als vriendendienst (administratief dossier, stuk 3, p. 10, 14-16 en 24). Verzoeker kan, gelet op zijn profiel, dan ook bezwaarlijk tot hoger genoemde risicogroep worden gerekend zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Iran een reëel risico op vervolging/ernstige schade loopt omwille van zijn activiteiten in België. In het verzoekschrift stelt verzoeker weliswaar dat niet alleen de zogezegde leiders, maar alle leden van de Pars Organisation gevaar lopen wanneer zij terugkeren naar Iran. Verzoeker argumenteert dat het Iraanse regime door het vervolgen en folteren van verzetsorganisaties de structuur van de oppositiegroepen poogt bloot te leggen om deze beter te kunnen bestrijden en dat uit het proces-verbaal van verhoor kan worden afgeleid dat hij over kennis beschikt over de opbouw van de organisatie van Pars en zodoende een daadwerkelijk gevaar loopt bij een terugkeer naar Iran. Verzoeker beperkt zich op dit vlak echter tot blote beweringen waarmee hij de informatie vervat in hoger genoemd CEDOCA-document niet weerlegt. Het door verzoeker aangehaalde citaat uit het Country of Origin Information Report Iran van 4 mei 2007 handelt immers in het algemeen over de situatie van politieke gevangenen en mensenrechtenactivisten in Iran, doch dit volstaat geenszins om verzoekers beweringen te ondersteunen. Overigens toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat personen die in het buitenland activiteiten tegen het Iraanse regime ontplooiën op dezelfde wijze vervolgd worden als politieke opposanten in Iran zelf.

Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing doen de door verzoeker in de loop van de procedure neergelegde geschriften van de Pars Organisation en verzoekers lidkaart geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn politieke activiteiten van beperkte aard zijn. De door hem op het Commissariaat-generaal getoonde T-shirt, petje, security-bandje en foto staven weliswaar zijn deelname aan bepaalde acties maar deze deelname wordt noch door de Commissaris-generaal noch door de Raad betwist. Verder stelt de bestreden beslissing terecht dat aan het attest van de Pars Organisation geen bewijswaarde kan worden gehecht. Dergelijk attest, afkomstig van een oppositiebeweging waarvan de kandidaat-vluchteling lid is en die dus niet als een objectieve bron kan worden beschouwd, vertoont immers een gesolliciteerd karakter. De door verzoeker neergelegde steunbrieven zijn niet dienend voor de beoordeling van zijn gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade.

7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.), dient te worden opgemerkt dat de Raad in deze procedure enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst onderzoekt in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Van een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. kan slechts sprake zijn wanneer blijkt dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn waaruit kan worden afgeleid dat er bij het terugleiden een ernstig en reëel risico bestaat op onmenselijke en vernederende bestraffing. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft de situatie van de christenen en bekeerde moslims in Iran getoetst aan objectieve informatie en zo uit deze informatie blijkt dat bekeerde moslims in Iran in bepaalde situaties het voorwerp kunnen zijn van discriminatoire behandeling en pesterijen toont verzoeker niet aan dat

deze discriminerende maatregelen en pesterijen ernstige schade toebrengen en/of een vervolging uitmaken in de zin van de Conventie van Genève. Immers uit de informatie blijkt dat moslims nog steeds interesse kunnen tonen in het christendom, christelijke kerken bezoeken en Bijbelonderricht kunnen volgen en dat indien er problemen ontstaan, deze zich meestal voordoen in de familiesfeer of worden veroorzaakt door individuele overheidsambtenaren. Noch een schending van artikel 3 van het E.V.R.M., noch de schending van de artikelen 2 en 9 E.V.R.M. worden door verzoeker met concrete elementen aangetoond.

8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 11 juni 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS.

M.-C. GOETHALS.